

Na mělčině

Filip Šercl, 16 let Gymnázium Uherské Hradiště Velehradská 218 68617

Nikdo by neměl mít takovou moc. Je to asi nemožné, aby jeden člověk výrazně exceloval prakticky ve všem, ale – jak se zdá – člověk je vždy o krok napřed s logikou. A tak se nemožné stalo reálným. Manipulace s lidským genomem a jeho přestavování, doplňování a dokonce i občasná mezidruhovú kombinace zapříčinily vznik jedince natolik superiorního, že se stal spasitelem národů. Velice poučný životní příběh tohoto neobyčejného člověka je už dnes předmětem legend, neboť už uběhlo mnoho let na to, aby byla zachována pravdivost, a tak se pozlacené anály historie změnily v pohádkové sbírky. Přesuňme se tedy zpátky do dob, kdy hraní si na boha mělo za následek jeho vytvoření.

V září reflektorů jsem stál odmala, lehce si na ni zvykneš. Mnoho lidí takřka oslepila natolik, že nebyli schopni vidět nic, snad kromě reflektorů samotných. Už vlastně žili jen pro ně, pro reflektory, pro obdivovatele a nechali se září pohltit. Není můj případ. Já jsem viděl skrz, reflektory, lidi, systém. Záře sloužila mně, ne já jí. Používal jsem ji k odhalení neprobádaných končin, vnesl jsem ji nad problémy, s nimiž si normální lidský mozek nevěděl rady. Už v brzkém věku si ke mně ostatní vytvořili vztah, který byl směsicí bázně a lhostejnosti. Když jsme závodili na čas a já jsem byl řádově v desítkách sekund úspěšnější, spolužáci se nevymlouvali na to, že mají natažené svalstvo, bolení v koleni nebo špatný den. Ze začátku se pár takových závistivců našlo, ale i jim to nakonec došlo. Nenávist vystřídala apatie a moje okolí vzdalo jakékoliv snahy závodit se mnou. A to ne pouze na atletickém hřišti. S přibývajícím věkem pozornost kolem mě houstla, ať už byla pozitivní či negativní. V mladí jsem byl naštěstí natolik uvědomělý, že jsem nesklouzl do propasti zaslepeného egoismu, ve které bych setrval na místě jako jiní, ale postupoval jsem dál, sbíral další ocenění, získával další body. Byl jsem si plně vědom své zodpovědnosti vůči lidem. Byl jsem obdařen tak štedře, že povinnost jim to nějakým způsobem vrátit byla nabíledni. I lidé to tak trochu cítili. Země, se stala domovem pro nikdy nekončící dav lidí, které bylo potřeba živit, šatit, vzdělávat a řídit. Navíc už to nebyla pouze otázka zlepšení kvality života, ale také přežití. Zdánlivě neřešitelným problémem bylo, že díky postupující globální urbanizaci se města stávala ne nepodobná chaotickým a druhově různorodým mraveništím, z nichž největší čítala stovky milionů obyvatel. Na tak prudký konflikt různých životních postojů, přesvědčení, vyznání a kultur nemohla být lidská společnost nikdy připravena. Globální válka na spadnutí a pomalu euforie a optimismus z počátku nového tisíciletí vystřídala skepse a deprese. Koho si asi lidé v takové době zvolí do svého vedení? Zkorumpovaný a neschopný rádoby parlament, nebo jediného člověka, který předpověděl vývoj války na blízkém východě na sedm let dopředu... A tak se vůle lidí projevila a já se ocitl v čele vedení národů. Plně absolutní vlády jsem však nikdy nedosáhl, stejně jako jsem nikdy nerozhodoval o dění na veškeré souši. Ale i tak jsem se stal nesmazatelným fenoménem, senzací. Lidé si div krky nevyvrátili, aby mě mohli spatřit. Ale i tak jsem měl k nim nesmírně daleko. Dokázal jsem jim mazat med kolem úst, jejich duše polaskat či ošklivě zranit, manipulovat s nimi jako s figurkami na tom jejich černobílém poli, ale nikdy jsem se k nim nemohl dostat blíže. Osamělost byla samozřejmostí a pomyslné sklo mezi mnou a lidmi bylo stále silnější. Tohle už byl dost silný důvod na to, abych snížil svou úroveň a zúčastnil se jedné hrozného talk show...

„A nyní vás vítáme u dalšího dílu z veleúspěšné série Hovory z metropole! Dnes tu máme zcela mimořádného hosta, který ještě nikde rozhovor neposkytl, a proto bude dnešní večer naprostým unikátem! Přivítejte prosím samotného -...“ a do zahučení mého jména v reproduktorech se vynořují zpod opony, abych všemu dodal na efektu. Laciný trik, ale zafungoval. Moderátorku, jež byla znetvořena tlakem moderních ideálů krásy, to trochu znepokojilo, což se projevilo jemným třesem jejího hlasu. Publikum se tomu uchechtlo a show pokračovala dál. Ztěžka dosedávám do křesla. „Dnes je to přesně 30 let, co jste ve funkci. Co jsem viděla, tak vám za tu dobu opravdu moc vrásek

nepřibýlo, svůj úřad vykonáváte s chutí, energetika, průmysl, zdravotnictví, školství a samozřejmě také věda udělala díky vám obrovský skok. Nemyslíte si, že je na čase už si trochu odpočinout, možná založit si nějakou rodinu?“ Otázka zůstala na okamžik viset ve vzduchu a ticho bylo v ten moment hmatatelné. „Víte, můj genetický materiál je velmi těžce spárovatelný s jiným, a i kdyby se potencionální nositelka našla, nemohu dopustit existenci někoho k obrazu svému...“. Zaskočena upřímností mé odpovědi se stala slova neschopna a na několik sekund nebyla s to cokoliv říci. Obecenstvo oněmělo též. Zřejmě tak nějak čekali, že budu mít nějakého následovníka, až tu jaksí nebudu. Ovšem já jsem smrt ve svém jízdním řádu (pokud to teda má příčetnost ustojí) naplánovanou neměl. A taky jsem se proti ní řádně zaopatřil. „Samozřejmě mám připravený plán na alternativu, že bych ze dne na den přestal vykonávat svou funkci, můžete být klidná“ utěšoval jsem. „Spoustu lidí zajímá názor někoho, jako jste vy na dnes již přežitý trend náboženství a víry?“ pronesla teď už trochu opatrně. „Zastávám, nejspíš stejně jako vy a celé přítomné obecenstvo totožný materialistický pohled na věc, a to sice, že božstva jsou pouze bláhová a lehce zvrácená modla, kterou si lidé vytvořili v rámci strachu ze smrti a prázdnoty po ní a vlastní sebestřednosti v podobě neschopnosti si představit svět bez své naprosto obyčejné a nezajímavé existence. Ale i tak víte, občas mi bůh chybí, opravdu.“ Moderátorka svažila čelo – „Jak to myslíte?“ „Všechny věci by byly o tolik snazší, jestli mi rozumíte. Kdyby měl svět pevná a neměnná pravidla, hned by to bylo všechno jednodušší. Je to jedna z mých nejoblíbenějších fantazií, do kterých unikám...“ řekl jsem. „A před čím někdo jako vy uniká?“ dodala s trochu připitoměným úsměvem. „Přece před sebou samým, ostatně tak jako každý,“ odpovídám duchem zcela jinde. Zbytek rozhovoru už se ubíral podle zákonitostí každé takovéto povrchní show. Ale i tak poskytl příležitost k zajímavému kontaktu dvou zcela odlišných stran...

Otázka nesmrtelnosti měla pro mě za celou dobu mého panování zcela jasnou odpověď. Byl jsem natolik zaměstnán řešením světových problémů, kterých, bylo čím dál tím více, ukončováním lokálních konfliktů které mi už dávno přerostly přes hlavu, že jsem zapomněl na jednu věc. Proč tohle všechno? Proč vůbec tohle všechno dělám, má to smysl? Zaručím světu pár desítek let přežívání ve vlastní špíně, potu a krvi. Je tohle můj doživotní úděl, už navždy se starat o něco, co stejně spěje tragickému konci? Vysvobozením z nekonečného koloběhu utrpení je smrt. Ale jen když na to pomyslím, tuhne mi krev v žilách. Jak je to možné, že se bojím smrti? Mé jistoty byly tak silně narušeny, že jsem musel opustit svůj úřad. Čím déle jsem otázky vlastní existence oddaloval, tím palčivěji nyní pálí, zdá se. Z rušných měst plných oslepujících světél jsem unikl do jeskyní vlastního vědomí. Uviděl jsem pomíjivost všech věcí, životů. Ten nestravitelný fakt že jsme pouze bakterie, které se rochní ve špíně za nehty někoho dalšího. Moje schopnosti mi daly pocit, že jsem něco víc, že mě nečeká stejný osud jako lidi. Jak strašlivě jsem se zmýlil, nebyl jsem nic než *jen chytřejší z opic*. Nedokážu se s tím vyrovnat, že i já odejdu a že po mně nezbyde více než pomník, který se rozpadne na prach, stejně jako cokoliv, co jsem vytvořil. Všechno, co kdy lidé na své cestě zhotovili, spěje ke svému konci nevyhnutelně jako člověk své smrti. Vlny oceánu času zdemolují hrady z písku, které jsme si tak okázale postavili na jeho břehu. Každý krok, co udělám, každý nádech je úplně zbytečný. Na co prodlužovat tohle utrpení? Vzdal jsem se nesmrtelnosti. Nyní se stydím za své cynické vyjadřování ohledně lidské víry, chvástal jsem se, jako bych *byl* bůh. Strach z prázdnoty a lhostejnosti celého světa k mému blížícímu se skonu je děsuplný. Ale být uvězněn v předlouhém a marném cyklu strádání a ve vazbě vlastní existence, to je snad ještě horší. Přál bych si, aby tam někde byl bůh, který mě miluje a pozve mě do království, kde ze mě konečně opadne všechna beznaděj a budu se už jen radovat. Na sklonku života zjišťuji, proč si lidé stvořili boha. Sladká iluze smyslu života. Smutnou pravdou je, že nás tam čeká tma. Všechna naše takzvaná velikost a úžasnost zmizí lusknutím prstů. V boha nevěřím, ale schází mi. Velice schází...

